

Arrest

nr. 228 411 van 4 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 31 juli 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 7 december 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit is met oog op gezinshereniging met haar Italiaanse vader.

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest nr. 212 159 van 9 november 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 21 januari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit is met oog op gezinshereniging met haar Italiaanse vader.

Op 9 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2019 werd ingediend door:

*Naam: O. (...) Voorna(a)m(en): N. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1991
Geboorteplaats: I. M. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Italiaanse vader, de genaamde O. J. (...) (RN: xxx) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Italiaanse vader.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene haar land van herkomst reeds ruime tijd heeft verlaten. Zij is in het bezit van een Italiaanse verblijfsvergunning voor familiale reden waarop staat dat zij sedert 01/09/2008 Italië is binnengekomen. Zij was toen minderjarig. Uit haar eerste paspoort, afgeleverd dd. 24/10/2013 te Turijn, blijkt niet dat ze naar haar land van herkomst is teruggekeerd. Ook in haar nieuw paspoort, afgeleverd op 10/09/2018 door het consulaat van Marokko te Antwerpen, staan geen stempels. Dit betekent dat zij dient aan te tonen ten laste te zijn geweest van haar vader van in Italië en niet van in Marokko.

Om aan te tonen dat zij is ten laste is van de referentiepersoon, legt betrokkene de volgende stukken neer:

- Attest van familie ten laste voor administratieve doeleinden, opgemaakt door de Marokkaanse autoriteiten dd. 31.01.2019. Het is niet geloofwaardig dat de wijkagent van de gemeente I. M. (...) stelt dat de vader zijn familie ten laste heeft in Marokko op 31/01/2019, terwijl betrokkenen reeds lange tijd geleden hun land van herkomst hebben verlaten om naar Italië te gaan. Er valt uit de paspoorten van betrokkene niet af te leiden dat zij is teruggekeerd naar Marokko.

- Attest gezinssamenstelling dd. 21/11/2017 opgemaakt door de demografische dienst te Bra (Italië)
Het gegeven dat de betrokken familie op 21/11/2017 op hetzelfde adres was ingeschreven in Italië heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ten laste was van haar vader. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak heeft gewoont.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in Italië ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Italië financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Ten slotte blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op 09/09/2016 is gehuwd te Marokko met de genaamde M. L. (...) ° (...)1983 en samen een kindje hebben, de genaamde O. A. (...), geboren op (...) /2018. Betrokkene heeft hier dus zelf een gezinsleven opgebouwd. Zij is dus eerder ten laste van haar echtgenoot dan ten laste van haar vader. Bovendien is ze heden tewerkgesteld en zorgt ze zelf voor een inkomen.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken. (...)"

Op 12 juli 2019 maakt verzoekster nog bijkomende stukken over.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten te bewijzen dat zij effectief onvermogen was in haar land van herkomst en dat zij voor haar aanvraag reeds ten laste was van de Italiaanse referentiepersoon.

3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond onvermogen en ten laste van de Italiaanse referentiepersoon te zijn geweest in haar land van herkomst.

Volgens verweerder kan het attest van familie ten laste voor administratieve doeleinden, opgemaakt door de Marokkaanse autoriteiten dd. 31.01.2019 niet in aanmerking worden genomen als bewijs nu deze niet geloofwaardig is.

Volgens verweerder heeft verzoekster en de Italiaanse referentiepersoon reeds lange tijd geleden Marokko verlaten waardoor het attest van de wijkagent waar deze stelt dat de vader zijn familie ten laste heeft in Marokko op 31.01.2019 niet geloofwaardig is.

Ook het attest gezinssamenstelling dd. 21.11.2017, opgemaakt door de demografische dienst te Bra (Italië)n kan volgens verweerder niet worden weerhouden nu een inschrijving van verzoekster bij haar vader niet automatisch betekent dat zij van hem ten laste was.

4.

Verzoekster benadrukt dat op 16 juli 2019 werd door haar raadsman per aangetekend schrijven dd. 16.07.2019 (cf. stuk 2) nog bijkomende stukken ter ondersteuning van haar aanvraag verweerder overgemaakt werden, met name :

1. *« Attestation de non-imposition a la TH-TSC dd. 10.06.2019 », waaruit blijkt dat verzoekster in Marokko geen belastingen betaalt.*

2. *Attest Agenzia Entrate controle op belastingplichtige dd. 27.12.2017, waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen in Italië bezit.*

3. *Attest Agenzia Entrate visura onderzoek naar titel van eigendom dd. 24.12.2018, , waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen in Italië bezit.*

4. *Italiaans getuigschrift van gezinssamenstelling dd. 21.11.2017.*

Verzoekster dient vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde documenten ter ondersteuning van haar aanvraag, met name hield verweerder geen rekening met het « Attestation de non-imposition a la TH-TSC » dd. 10.06.2019, het attest Agenzia Entrate controle op belastingplichtige dd. 27.12.2017 en het attest Agenzia Entrate visura onderzoek naar titel van eigendom dd. 24.12.2018.

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde stukken waardoor er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

5.

Verzoekster merkt op dat zij in Italië volledig ten laste was van de referentiepersoon, bij wie zij tevens woonde.

Verzoekster benadrukt dat verweerder geenszins op een afdoende wijze in de bestreden beslissing motiveerde waarom de vaststelling dat verzoekster en de referentiepersoon in Italië onder hetzelfde dak woonden en in België nog steeds samenwonen, niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon.

Dat verzoekster ter staving van haar "ten laste zijn" reeds bij een vroegere aanvraag Italiaanse rekeninguittreksels op de naam van de Italiaanse referentiepersoon heeft neergelegd.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom deze bewijsstukken samen met het Italiaanse attest gezinssamenstelling, waaruit blijkt dat verzoekster en de Italiaanse referentiepersoon in Italië op hetzelfde adres woonden, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon.

6.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde stukken samen wat betreft haar effectief onvermogen en zijn ten laste zijn.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Ten slotte blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op 09/09/2016 is gehuwd te Marokko met de genaamde M. L. (...) °(...)/1983 en samen een kindje hebben, de genaamde O. A. (...), geboren op (...)/2018. Betrokkene heeft hier dus zelf een gezinsleven opgebouwd. Zij is dus eerder ten laste van haar echtgenoot dan ten laste van haar vader. Bovendien is ze heden tewerkgesteld en zorgt ze zelf voor een inkomen.”

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet worden weerhouden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekster op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° (...);

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);”

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Italiaanse vader. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

De voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Derhalve dient er te worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014).

In het arrest Reyes stelt het Hof dat “het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” en dat deze afhankelijkheid voortvloeit “uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid”. Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke

afhankelijkheid moet worden beoordeeld of “de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt aldus dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt ondersteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dit omdat de descendent niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Het feit dat de verwerende partij het begrip “ten laste” invult als “er dient reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine” en in casu het bewijs vraagt dat de verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, ligt derhalve in lijn met voormelde rechtspraak van het Hof. Dit wordt overigens niet betwist in het verzoekschrift.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster betoogt dat er op 16 juli 2019 door haar raadsman per aangetekend schrijven nog bijkomende stukken werden overgemaakt en dat de verwerende partij heeft nagelaten om deze stukken mee in de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging te betrekken. Verzoekster stelt vast dat verweerder aldus niet met alle stukken rekening heeft gehouden, nu de stukken die door haar raadsman per aangetekend schrijven van 16 juli 2019 werden overgemaakt niet in rekening werden gebracht.

Verwerende partij kan verzoekster niet volgen in haar betoog. De bestreden beslissing werd immers genomen op 9 juli 2019 terwijl de verzoekende partij lijkt voor te houden dat verwerende partij nog rekening diende te houden met stukken die zij op 16 juli 2019, zijnde een week nadat de bestreden beslissing werd genomen, heeft overgemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de voornoemde documenten niet werden betrokken bij de beoordeling van haar aanvraag, noch kan zij de verwerende partij verwijten geen rekening gehouden te hebben met stukken die laattijdig, en dus niet voor het nemen van de bestreden beslissing, werden overgemaakt. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan verzoekster toekomt om naar aanleiding van haar zelf geïnitieerde aanvraag alle nuttige stukken over te maken teneinde haar aanvraag te actualiseren en dit tot op het moment tot net voordat de beslissing genomen wordt. Verweerder laat gelden dat de stukken die per aangetekend schrijven dd. 16 juli 2019 werden overgemaakt, niet aan verweerder ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken. Deze stukken die verzoekende partij laattijdig aan de verwerende partij heeft overgemaakt, kunnen niet weerhouden worden in het kader van onderhavig beroep. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. In het verzoekschrift van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Vervolgens stelt verzoekster dat de verwerende partij heeft nagelaten om in de bestreden beslissing te motiveren om welke redenen het samenwonen onder hetzelfde dak, zowel in Italië als in België, niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoekster ten laste was en nog steeds is van haar Italiaanse vader.

Vooreerst merkt verwerende partij op dat het loutere gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd waren in Italië, de verwerende partij niet toelaat te oordelen of verzoekster daadwerkelijk materieel en of financieel ten laste was van haar vader in Italië. De voorwaarde van het “ten laste” zijn dient immers op een actieve wijze te worden aangetoond en het volstaat niet om dit impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Daarnaast lijkt verzoekster voorbij te gaan aan de motivering in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gemotiveerd: “Attest gezinssamenstelling dd. 21/11/2017 opgemaakt door de demografische dienst te Bra (Italië): Het gegeven dat de betrokken familie op 21/11/2017 op hetzelfde adres was ingeschreven in Italië heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ten laste was van haar vader. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak heeft gewoond.”. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd om welke redenen het samenwonen onder hetzelfde dak niet afdoende aantoont dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Wat betreft de samenwoning met de referentiepersoon in België, merkt verwerende partij op dat het loutere feit dat een vreemdeling onderdak krijgt van een familielid in België, niet inhoudt dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het feit dat verzoekende partij aldus bij haar Italiaanse vader in België inwoont, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, daar dit reeds het geval moet geweest zijn in het herkomstland. De huidige samenwoning van verzoekster met haar Italiaanse vader in België, heeft immers geen betrekking op een situatie van afhankelijkheid die bestaat in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoekster is ook van oordeel dat er niet op een afdoende wijze gemotiveerd werd om welke redenen de Italiaanse rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon, dewelke verzoekster bij haar vorige aanvraag tot gezinshereniging had neergelegd, samen met het attest van gezinssamenstelling niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Vooreerst wenst verwerende partij te benadrukken dat de voornoemde rekeninguittreksels niet als bewijsstukken werden neergelegd bij de huidige aanvraag. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Verzoekende partij geeft bovendien zelf aan dat zij de documenten waarop zij voormeld betoog steunt, heeft gevoegd bij haar vorige aanvraag. Het komt echter aan verzoekster toe haar aanvraag met alle nodige documenten te stofferen zodat niet kan worden volstaan door te verwijzen naar "een vroegere aanvraag" waarbij documenten zouden zijn gevoegd. Verzoekster gaat er op die manier immers aan voorbij dat de bewijslast inzake het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon bij de aanvrager ligt. Het komt aan verwerende partij enkel toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet de taak van de verwerende partij om leemtes in de bewijsvoering van verzoekster te gaan opvullen door te graven in eerdere aanvragen.

Waar verzoekster nog opmerkt dat zij in Italië volledig ten laste was van de referentiepersoon, merkt verwerende partij op dat verzoeksters betoog niet meer is dan een eigen beoordeling van haar zaak. Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en de eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar vader, kan de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen niet onderuit halen.

Bovendien gaat verzoekster voorbij aan een ander belangrijk en pertinent motief in de bestreden beslissing, met name: "Ten slotte blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op 09/09/2016 is gehuwd te Marokko met de genaamde M. L. (...) °(...)/1983 en samen een kindje hebben, de genaamde O. A. (...), geboren op (...)/2018. Betrokkene heeft hier dus zelf een gezinsleven opgebouwd. Zij is dus eerder ten laste van haar echtgenoot dan ten laste van haar vader. Bovendien is ze heden tewerkgesteld en zorgt ze zelf voor een inkomen." Verzoekende partij gaat niet in op deze motieven, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoekster toont niet aan met welk concreet en relevant stuk geen rekening werd gehouden of welk stuk ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken. Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten bij die aantonen dat de verwerende partij uit het geheel van de voorgelegde documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten dat hieruit niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds vanuit Italië ten laste was van de referentiepersoon. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond. Er kan verder geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders heeft gedaan dan wat de wet haar opdraagt, met name het beoordelen van een aanvraag om verblijf in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in

feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag wordt geweigerd omdat “(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in Italië ten laste was van de referentiepersoon” waarbij aan de hand van de door verzoekster voorgelegde documenten wordt toegelicht dat verzoekster niet “afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn” en zij niet “afdoende (heeft) bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Italië financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, in deze zaak haar Italiaanse vader.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

De nationale overheden, en dus ook de nationale rechter, dienen, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel,

rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, § 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, is de Raad er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014).

In het arrest Reyes stelt het Hof dat “*het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond*” en dat deze afhankelijkheid voortvloeit “*uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid*”. Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of “*de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen*”.

Aldus blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36). Het feit dat de verwerende partij het begrip “*ten laste*” invult als “*er [dient] reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine*” en in deze zaak het bewijs vraagt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, ligt derhalve in lijn met voormelde rechtspraak van het Hof. Dit wordt overigens niet betwist in het verzoekschrift.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat met de documenten die op 16 juli 2019 bijkomend werden overgemaakt geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster laat verder gelden dat zij in Italië ten laste was van haar vader en er in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het samenwonen met haar vader niet kan worden aanvaard als bewijs daarvan. In dit verband wijst verzoekster ook op de rekeninguittreksels die zij in het kader van haar vorige aanvraag heeft voorgelegd.

3.1.3.4. Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen en ten laste van de referentiepersoon was in het land van herkomst. Verzoekster voert aan dat haar raadsman op 16 juli 2019 nog bijkomende stukken heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar aanvraag en dat met deze stukken geen rekening werd gehouden. Verzoekster licht toe dat het gaat om een “*Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd. 10.06.2019*” waaruit volgens haar blijkt dat zij geen belastingen betaalt in Marokko, een “*Attest Agenzia Entrate Visura*” van 27 december 2017 en een “*Attest Agenzia Entrate Visura*” van 24 december 2018 waaruit volgens verzoekster blijkt dat zij geen onroerende goederen in Italië bezit en een Italiaans getuigschrift van gezinssamenstelling van 21 november 2017.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekster deze stukken per post heeft overgemaakt aan het bestuur. De poststempel dateert van 12 juli 2019. De bestreden beslissing die van 9 juli 2019 dateert was op dat moment evenwel al genomen. De regelmatigheid van

een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht.

Het gegeven dat de bestreden beslissing pas op 31 juli 2019 door de gemeente aan verzoekster ter kennis werd gebracht doet geen afbreuk aan het voorgaande. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing reeds op 9 juli 2019 overmaakte aan de gemeente met de vraag deze ter kennis te brengen van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met het Italiaans getuigschrift van gezinssamenstelling van 21 december 2017 wel rekening werd gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster dit stuk wel voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissing, dit neergelegde stuk werd namelijk op 19 maart 2019 door de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgd. In de bestreden beslissing wordt over dit stuk gemotiveerd (zie ook punt 3.1.3.5.).

3.1.3.5. Verzoekster laat verder gelden dat zij in Italië volledig ten laste was van de referentiepersoon bij wie zij inwoonde. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de vaststelling dat zij samen met de referentiepersoon in Italië onder hetzelfde dak woonde en met hem in België nog steeds samenwoont niet kan worden aanvaard als bewijs dat verzoekster wel degelijk ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“- Attest gezinssamenstelling dd. 21/11/2017 opgemaakt door de demografische dienst te Bra (Italië) Het gegeven dat de betrokken familie op 21/11/2017 op hetzelfde adres was ingeschreven in Italië heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ten laste was van haar vader. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak heeft gewoont.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in rekening heeft gebracht dat verzoekster in Italië met haar vader samenwoonde. De gemachtigde oordeelde evenwel dat dit niet volstaat voor verzoekster om het bewijs te leveren van het ten laste zijn van haar vader in Italië. De gemachtigde oordeelt dat dit bewijs op een actieve wijze dient te worden aangetoond en dit niet impliciet kan worden afgeleid uit het gegeven dat men onder hetzelfde dak woont.

In dit verband mag verzoekster niet uit het oog verliezen dat in de bestreden beslissing eveneens wordt uiteengezet dat zij niet *“afdoende (heeft) aangetoond (dat zij) effectief onvermogen (is)”*. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn. Dit geldt des te meer gelet op wat hierna over het samenwonen in België wordt uiteengezet. Ook in België woont verzoekster thans samen met haar vader, maar zij verwerft ook een inkomen uit arbeid.

Wat betreft het samenwonen van verzoekster met de referentiepersoon in België wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster heden niet ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster is immers zelf tewerkgesteld. Dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist en vindt steun in de stukken van het administratief dossier waarin zich een uitdraai van de Dolsis-databank bevindt. Hiermee toont verzoekster zelf aan dat samenwonen niet automatisch een situatie van reële afhankelijkheid inhoudt.

3.1.3.6. Verzoekster wijst ook nog op de rekeninguittreksels op naam van haar vader die zij in het kader van een vorige aanvraag heeft voorgelegd. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geenszins afdoende motiveert waarom deze stukken samen met het Italiaans attest gezinssamenstelling niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoekster in Italië ten laste was van haar vader.

Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd over stukken die verzoekster niet in het kader van haar thans voorliggende aanvraag heeft overgemaakt aan de verwerende partij. De bewijslast rust immers op verzoekster. De verwerende partij wordt bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen aanstipt dat "(h)et (...) niet de taak (is) van de verwerende partij om leemtes in de bewijsvoering van verzoekster te gaan opvullen door te graven in eerdere aanvragen". Het komt verzoekster toe om alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat in de vorige beslissing ten aanzien van verzoekster over deze stukken het volgende werd gesteld: *"Wat de financiële afhankelijkheid betreft, ook deze is niet aangetoond. Er wordt weliswaar wel een overzicht van een rekening met de inkomsten en uitgaven op naam van de referentiepersoon voorgelegd, maar hieruit is niet af te leiden in hoeverre steun aan zijn dochter is gegeven."* In het arrest van de Raad nr. 212 159 van 9 november 2018 wordt hierover overwogen: *"Wat betreft de Italiaanse rekeninguittreksels die werden voorgelegd, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze een overzicht bieden van een rekening met de inkomsten en uitgaven op naam van de referentiepersoon, de Italiaanse vader, maar dat hieruit niet af te leiden is in hoeverre steun aan zijn dochter is gegeven. Uit dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, blijkt afdoende waarom de rekeninguittreksels niet werden weerhouden als een bewijs van "ten laste" zijn. Verzoekster brengt geen enkel concreet argument aan dat deze pertinente vaststelling weerlegt."*

3.1.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik wordt niet aangetoond.

3.1.3.8. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, alsgevolg van de verzoekster betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

" (...)."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁴.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het komt aan verzoekster toe om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aan te tonen, nu zij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Aldus is het een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

Verwerende partij wijst erop dat verzoekster een verblijfsaanvraag indiende in functie haar Italiaanse vader. Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij “ten laste” is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Italiaanse vader. Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip “ten laste” – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en dit voor de komst van de verzoekster naar België – verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In casu wordt de verblijfsaanvraag geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds vanuit Italië ten laste was van de referentiepersoon. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft, waardoor verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden tussen verzoekster en haar vader wordt immers niet aangetoond. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld: “Ten slotte blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op 09/09/2016 is gehuwd te Marokko met de genaamde M. L. (...) °(...)/1983 en samen een kindje hebben, de genaamde O. A. (...), geboren op (...)/2018. Betrokkene heeft hier dus zelf een gezinsleven opgebouwd. Zij is dus eerder ten laste van haar echtgenoot dan ten laste van haar vader. Bovendien is ze heden tewerkgesteld en zorgt ze zelf voor een inkomen.”. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Italiaanse vader, is verwerende partij van oordeel dat er geen sprake kan zijn van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar vader. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben.

Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van verwerende partij die uit artikel 8 van het EVRM zou voortvloeien. Voorts merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft,

noch ermee gepaard gaat. Verzoekster wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar vader. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster werpt op dat zij door de bestreden beslissing van haar in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

In de mate dat moet worden aangenomen dat verzoekster hierbij doelt op haar Italiaanse vader, wordt gewezen op wat volgt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

De Raad wijst erop dat verzoekster een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar vader. Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet volgt dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij *"ten laste"* is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak haar Italiaanse vader.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip *"ten laste"* – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en dit voor de komst van de verzoekster naar België – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (*'ten laste'* zijn).

In deze zaak blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat verzoekster *"voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in Italië ten laste was van de referentiepersoon"*. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het *"ten laste"* zijn, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waardoor verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden tussen verzoekster en haar vader wordt derhalve niet aangetoond. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld: *"Bovendien is ze heden tewerkgesteld en zorgt ze zelf voor een inkomen."* Dit motief wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster maakt een familieleven met haar vader dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing over het gezinsleven van verzoekster het volgende uiteengezet:

"Ten slotte blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op 09/09/2016 is gehuwd te Marokko met de genaamde M. L. (...) ° (...)1983 en samen een kindje hebben, de genaamde O. A. (...), geboren op (...) /2018."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeenteambtenaar van de stad Kortrijk in een e-mailbericht van 20 maart 2019 aan het bestuur mededeelt dat het kind van verzoekster nog niet werd ingeschreven in het rijksregister aangezien het werd geboren tijdens de periode dat verzoekster illegaal in België verbleef en haar werd meegedeeld dat zij eerst voor een Marokkaans paspoort voor haar kind dient te zorgen alvorens haar kind wordt ingeschreven. In ditzelfde bericht wordt tevens uiteengezet dat *"Meneer L. (...) (...) momenteel illegaal in ons land (verblijft)."* Verzoekster toont niet aan dat haar echtgenoot en hun gemeenschappelijk kind inmiddels wel over een legaal verblijf in België zouden beschikken. Aldus blijkt niet dat verzoekster door de bestreden beslissing van haar echtgenoot en hun gemeenschappelijk kind wordt gescheiden. De bestreden beslissing doorbreekt de eenheid van het gezin van verzoekster met haar echtgenoot en kind niet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Verzoekster maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging
Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Vooreerst wenst verwerende partij te benadrukken dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Unieburgers, zoals hier het geval is. Het betoog dat de verwerende partij het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoekster te horen over haar “gezins- en economische situatie”, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De verwerende partij was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

In zoverre verzoekster, los van de aangehaalde schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de schending aanhaalt van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, omdat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, haar minstens had moeten uitnodigen voor een verhoor, benadrukt verwerende partij dat het hoorrecht dat verzoekster ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34). Daarnaast acht verzoekster ook de hoorplicht, als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden.

Zowel het hoorrecht als Unierechtelijk algemeen beginsel als de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, hebben in wezen dezelfde inhoud (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 9

augustus 2016, nr. 235.599). Deze houden in dat de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging nadat verzoekster daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten.

Verweerder stelt vast dat verzoekster in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, de kans werd geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekster kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag.

Waar verzoekster aanhaalt dat de verwerende partij vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht haar alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst verwerende partij erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoekster reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Tot slot merkt verwerende partij op dat verzoekster zich beperkt tot een louter theoretisch betoog, zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die zij had willen aanvoeren.

Een schending van het hoorrecht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

3.3.3.1. Los van de vraag of artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn) reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is verzoekster de descendent van een Unieburger (haar Italiaanse vader) en heeft zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend. Zij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat zij de schending van artikel 17 van deze richtlijn niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.3.3.2. Het betoog dat de gemachtigde van de bevoegde minister het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet overeenkomstig artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, verzoekster te horen over haar "gezins- en economische situatie", mist gelet op wat hoger onder punt 3.3.3.1. werd uiteengezet juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde van de bevoegde minister was in deze zaak niet gebonden door de Gezinsherenigingsrichtlijn.

3.3.3.3. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel

beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft verzoekster ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat verzoekster niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij in deze zaak nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

3.3.3.4. Het derde middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET